

หนังสือประกาศกเยเรมีย์-เพลงคร่ำครวญ-บารุค¹

(ประกาศพระวาจาสมัยก่อนเนเรเทศ รวศตวรรษที่ 7-6 ก่อน ค.ศ.)
(บาทหลวง ผศ.วสันต์ พิรุฬห์วงศ์ CSS.)

////////////////////////////////////

หากเปรียบเทียบประกาศกเยเรมีย์กับประกาศกทั้งหมดที่มีในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม เราอาจพูดได้ว่าเรารู้จักเรื่องราวของประกาศกเยเรมีย์มากกว่าคนอื่น เหตุเพราะหนังสือของท่านคือหนังสือประกาศกเยเรมีย์มีข้อความหลายตอนที่เป็นคำสารภาพ (Confession) อัตชีวประวัติ (Autobiography) และรวมถึงที่เป็นชีวประวัติ (Biography) ของท่านด้วย ซึ่งจากข้อมูลที่มีอยู่นี้ ทำให้เรารู้ว่า เยเรมีย์เป็นบุคคล “โดดเดี่ยวและน่าสงสาร” คนหนึ่ง พันธกิจที่ท่านทำก็ดูเหมือนว่า “ล้มเหลว” อย่างเห็นได้ชัด แต่กระนั้นก็คือ “ความล้มเหลวก็ได้กลับเป็นชัยชนะของท่าน” ที่คนในสมัยต่อสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน จึงพูดได้ว่า “ชีวิตของประกาศกเยเรมีย์มีความละม้ายคล้ายคลึงกับชีวิตของพระเยซูเจ้าอย่างมาก” กล่าวคือ คำเทศน์สอนของท่านถูกปฏิเสธ และมีโทษแค้นนั้น แม้แต่ตัวท่านเองก็ถูกปฏิเสธและถูกเบียดเบียนจากประชาชนของท่านเอง โดยมีเหตุมาจากพระวาจาของพระเจ้าที่ท่านได้รับมอบหมายมาให้ประกาศนั่นเอง ยิ่งกว่านั้น การที่ท่านได้เห็นการล่มสลายของอาณาจักรยูดาห์ กรุงเยรูซาเล็มถูกยึด พระวิหารถูกทำลาย ประชาชนถูกฆ่าและถูกจับไปเป็นเชลย ยิ่งทำให้ท่านต้องสลดรันทดใจเป็นอย่างมาก

1. สถานการณ์สมัยประกาศกเยเรมีย์

หลังจากที่อาโมน กษัตริย์แห่งยูดาห์ (642-640 ก.ค.ศ.) ขึ้นครองราชย์สืบต่อจากกษัตริย์มนัสเสห์ผู้เป็นบิดาได้เพียง 2 ปี ก็ถูกลอบปลงพระชนม์โดยพวกข้าราชการของพระองค์เอง แต่เหล่าราษฎรไม่เห็นด้วยกับการกระทำดังกล่าวนี้ จึงได้ลุกฮือและร่วมมือกันประหารชีวิตพวกข้าราชการที่เป็นกบฏเหล่านั้น และได้แต่งตั้ง “โยสิยาห์” ไอรสของอาโมน ซึ่งขณะนั้น มีพระชนมายุเพียง 8 ปีขึ้นครองราชย์แทน (2 พกษ 21:19-26)

ในช่วงเวลาเดียวกันนั่นเอง สถานการณ์ระหว่างประเทศในซีกโลกตะวันออกกลางกำลังเริ่มปั่นป่วนวุ่นวายอย่างมาก เริ่มจากปี 625 ก.ค.ศ. เนบูโบลัสเซอร์แห่งบาบิโลน (626-605 ก.ค.ศ.) ประกาศอิสรภาพไม่ขึ้นต่ออัสซีเรียอีกต่อไป ส่วนอาณาจักรมีเดียซึ่งมีกษัตริย์ปกครองชื่อไชยาซาร์ (625-587 ก.ค.ศ.) ได้ยกทัพไปตีเมืองอัสเซอร์ เมืองหลวงเดิมของอัสซีเรียแตกในปี 614 ก.ค.ศ. และ

¹ เรียบเรียงจาก เอกสารประกอบการสอน ทว.311 พระคัมภีร์ภาคประกาศก โดยบิชอป ดร.ลือชัย ธาตุวิสัย

สองปีถัดมา (612 ก.ค.ศ.) มีเดียและบาบิโลนก็ร่วมมือกันเข้าตีนครนินะเวห์ เมืองหลวงใหม่ของอัสซีเรียแตก แต่อาซุร์-อุบัลลิต แม่ทัพคนหนึ่งของอัสซีเรียได้ตั้งตนเป็นกษัตริย์คนใหม่ โดยมีกองทัพอัสซีเรียส่วนหนึ่งเป็นกำลังสนับสนุนอยู่ที่ฮาราน ในปี 609 ก.ค.ศ. มีเดียและบาบิโลนจึงได้ร่วมมือกันอีก และยกทัพไปตีฮารานที่มั่นแหล่งสุดท้ายของอัสซีเรียได้

ในเวลาเดียวกันนั้น **เนโคที่ 2** แห่งอียิปต์ซึ่งต้องการให้อัสซีเรียเป็นที่กั้นไม่ให้บาบิโลนแผ่อำนาจลงมาใกล้อียิปต์ได้ จึงยกทัพไปช่วยอัสซีเรียรบกับมีเดียและบาบิโลน ฝ่ายกษัตริย์โยสียาห์แห่งอาณาจักรยูดาห์ผู้ซึ่งประกาศอิสรภาพจากอัสซีเรียแล้ว และได้ปฏิรูปศาสนาครั้งใหญ่ในปี 622 ก.ค.ศ. หลังจากที่ได้ค้นพบม้วนหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติเมื่อมีการซ่อมพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงต้องการให้อัสซีเรียถึงวาระสุดท้ายเสียที จึงยกทัพไปขัดขวางกองทัพของเนโคที่ 2 ไม่ให้ไปช่วยอัสซีเรียและเกิดการรบขึ้นกันที่เมกิดโด **เนโคที่ 2** สามารถเอาชนะโยสียาห์และฆ่าโยสียาห์จากนั้นก็ยกทัพไปฮารานเพื่อช่วยอัสซีเรีย แต่ฮารานถูกมีเดียและบาบิโลนตีแตกไปแล้ว ไม่สามารถช่วยอะไรได้ทัน อัสซีเรียจึงสูญเสียดินแดนตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา การสิ้นพระชนม์ของโยสียาห์จึงไม่เสียเปล่า

เนื่องจากกษัตริย์โยสียาห์สิ้นพระชนม์ในสนามรบที่เมกิดโด ประชาชนจึงแต่งตั้ง**เยโฮอาหาส** โอรสของโยสียาห์ขึ้นครองราชย์แทน แต่พระองค์ทรงครองราชย์ได้เพียง 3 เดือน **เนโคที่ 2** แห่งอียิปต์ยกทัพกลับมาและจับเยโฮอาหาสไปขังไว้ในที่เมืองริบล่าห์ในแผ่นดินสามัคทางภาคเหนือของอิสราเอล และตั้ง **“เยโฮยาคิม”** โอรสองค์ใหญ่ของโยสียาห์ขึ้นครองราชย์แทน พร้อมทั้งเรียกเอาเงิน 100 ตะลันต์และทองคำ 1 ตะลันต์จากยูดาห์ **เยโฮยาคิมจึงทรงเร่งเก็บภาษีเอาจากราษฎรยูดาห์แทน** ส่วนเยโฮอาหาสถูกจับไปอียิปต์และสิ้นพระชนม์ที่นั่น

ในปี 605 ก.ค.ศ. บาบิโลนรบชนะอียิปต์ที่เมืองคาร์เคมีชบนฝั่งแม่น้ำยูเฟรติส ผลตามมาก็คือ **เมืองขึ้นต่าง ๆ ของอียิปต์ในแถบนั้นตกเป็นของบาบิโลนหมด รวมทั้งยูดาห์ด้วย**

ต่อมา ภายใต้การยุยงของอียิปต์ เยโฮยาคิมก็อกบฏต่อบาบิโลนในปี 601 ก.ค.ศ. แต่บาบิโลนกำลังยุ่งอยู่กับการปราบกบฏทางอื่นอยู่จึงมิได้ยกทัพมา (2 พกษ 24:1) เมื่อบาบิโลนปราบปรามกบฏทางด้านอื่นเสร็จแล้ว ในปี 598 ก.ค.ศ. จึงได้ยกกองทัพมาปราบกบฏทางปาเลสไตน์ เยโฮยาคิมคงถูกราษฎรปลงพระชนม์และแต่งตั้ง **“เยโฮยาคิน”** โอรสขึ้นครองราชย์แทน **เยโฮยาคินครองราชย์ได้เพียง 3 เดือน** ในปี 597 ก็ยอมสวามิภักดิ์ต่อ**เนบูคัดเนสซาร์**และถูกจับไปเป็นเชลยที่บาบิโลนครั้งที่ 1 **พร้อมทั้งบุคคลชั้นนำและผู้มีความรู้ทั้งหลาย ตลอดจนทรัพย์สินเงินทองก็ถูกกวาดไปหมด** บาบิโลนได้แต่งตั้ง **“เศเดคียาห์”** โอรสองค์สุดท้ายของโยสียาห์ขึ้นครองราชย์แทน (2 พกษ 24:17)

หนังสือพงศกษัตริย์ (2 พกษ.24:10-17) บันทึกเหตุการณ์ครั้งนั้นไว้ว่า

“สมัยนั้น นายทหารของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน ยกทัพมาล้อมกรุงเยรูซาเล็ม ขณะที่นายทหารล้อมเมืองอยู่นั้น กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนเสด็จมาที่นั่น กษัตริย์เยโฮยาคินแห่งยูดาห์เสด็จมายอมจำนนกษัตริย์แห่งบาบิโลน พร้อมกับพระมารดา ข้าราชการบริวาร นายทหารและข้าราชการสำนัก กษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงนำกษัตริย์เยโฮยาคินไปเป็นเชลยในปีที่แปดของรัชกาล กษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงขนทรัพย์สมบัติทั้งหมดในพระวิหารของพระยาห์เวห์ และพระราชทรัพย์ในพระราชวังไปกรุงบาบิโลน ทรงตัดเครื่องใช้ทองคำต่างๆที่กษัตริย์ซาโลมอนแห่งอิสราเอลทรงทำขึ้นสำหรับใช้ในพระวิหารของพระยาห์เวห์ออกเป็นชิ้นๆ ดังที่พระยาห์เวห์เคยตรัสไว้ กษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงกวาดต้อนชาวเยรูซาเล็มทั้งหมดจำนวนหนึ่งหมื่นคนไปเป็นเชลย คือนายทหารและพลทหาร ช่างไม้และช่างเหล็กทุกคน เหลือไว้แต่คนยากจนที่สุดของแผ่นดิน พระองค์ทรงนำกษัตริย์เยโฮยาคินเป็นเชลยไปกรุงบาบิโลนพร้อมกับพระมารดา บรรดาแม่เฮลี ข้าราชการบริวาร และชนชั้นนำของแผ่นดิน พระองค์ทรงนำบุคคลเหล่านี้จากกรุงเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลน กษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงนำผู้มีฐานะทั้งหมดรวมเจ็ดพันคน ช่างไม้และช่างเหล็กจำนวนหนึ่งพันคน ทุกคนล้วนชำนาญการ กษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงแต่งตั้งมีถานียาห์ พระปิตุลาของกษัตริย์เยโฮยาคินขึ้นเป็นกษัตริย์แทน และทรงเปลี่ยนพระนามเป็น **เศเดคียาห์**”

ต่อมาในปี 587 เศเดคียาห์กบฏต่อมาบาบิโลนอีก บาบิโลนจึงยกทัพเข้ามาทำลายกรุงเยรูซาเล็ม พระวิหาร พระราชวังและกำแพงเมืองทั้งหมด มีผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมาก ส่วนที่เหลือก็ถูกจับไปเป็นเชลยที่บาบิโลนครั้งที่ 2 และยุบอาณาจักรยูดาห์เป็นเพียงมณฑลหนึ่งของบาบิโลน พร้อมกับตั้งเกดาลิยาห์เป็นข้าหลวงประจำยูดาห์

หนังสือพงศกษัตริย์ (2 พกษ.24:2-4) บันทึกเหตุการณ์ครั้งนั้นไว้ว่า

“พระยาห์เวห์ทรงส่งกำลังทัพชาวเคลเดีย ชาวอาร์มี ชาวโมอับ และชาวอัมโมนมารบกับพระองค์ เพื่อทำลายอาณาจักรยูดาห์ตามพระวาจาที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้ทางประกาศกผู้รับใช้ของพระองค์ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับยูดาห์ตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ เพื่อทรงกำจัดยูดาห์ให้พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์ เพราะบาปทั้งหมดที่กษัตริย์มนัสเสห์ทรงกระทำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ทรงฆ่าผู้บริสุทธี จนโลหิตของผู้บริสุทธีไหลท่วมกรุงเยรูซาเล็ม พระยาห์เวห์ไม่ทรงปรารภจะให้อภัยการกระทำนี้”

หนังสือพงศกษัตริย์ (2 พกษ.25:1-26) ยังบันทึกต่อไปว่า

“ปีที่เก้าในรัชกาลกษัตริย์เศเดคียาห์วันที่สิบเดือนสิบ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนทรงยกทัพมาโจมตีกรุงเยรูซาเล็ม ทรงตั้งค่ายอยู่หน้าเมือง และทรงสร้างเนินดินขึ้นโดยรอบเพื่อปืนกำแพงเมือง เมืองถูกล้อมอยู่จนถึงวันที่สิบเจ็ดในรัชกาลกษัตริย์เศเดคียาห์ ปีนั้นเกิดความอดอยากอย่างสาหัสในเมืองจนไม่มีอาหารสำหรับประชาชนของแผ่นดิน

วันที่เก้าเดือนสี่ ชาวบาบิโลนพังกำแพงเมืองลงส่วนหนึ่ง ในคืนนั้นทหารทุกคนต่างหลบหนีผ่านทางประตูระหว่างกำแพงใกล้พระราชอุทยาน ทั้งที่ชาวเคลเดียกำลังล้อมเมืองอยู่ กษัตริย์เสด็จไปทางลุ่มแม่น้ำจอร์แดน กองทัพชาวเคลเดียไล่ตามกษัตริย์ไปทันที่บริเวณที่ราบใกล้เมืองเยรีโค ทหารของพระองค์ต่างละทิ้งพระองค์ไว้แล้วหลบหนีไป ชาวเคลเดียจับกุมพระองค์เป็นเชลยและนำไปฝากกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่เมืองริบลาค์ พระองค์ทรงถูกพิพากษาที่นั่น พระโอรสของกษัตริย์เศเดคียาห์ถูกประหารชีวิตเฉพาะพระพักตร์พระบิดา

กษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงสั่งให้ควักพระเนตรของกษัตริย์เศเดคียาห์ แล้วทรงพันธนาการนำไปยังกรุงบาบิโลน

วันที่เจ็ดเดือนห้า ปีที่สิบเก้าในรัชกาลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน เนบูซารัดาน ผู้บัญชาการทหารองครักษ์ เป็นผู้แทนกษัตริย์แห่งบาบิโลน ยกพลเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม เขาเผาพระวิหารของพระยาห์เวห์ พระราชวังและบ้านเรือนทั้งหมดในกรุงเยรูซาเล็ม อาคารใหญ่ทุกหลังถูกเผาไฟ กองทหารชาวเคลเดียซึ่งอยู่กับผู้บัญชาการทหารองครักษ์ทำลายกำแพงรอบกรุงเยรูซาเล็ม เนบูซารัดาน ผู้บัญชาการทหารองครักษ์ กวาดต้อนผู้คนที่เหลืออยู่ในเมืองรวมทั้งทุกคนที่หนีไปอยู่กับกษัตริย์แห่งบาบิโลนและประชาชนที่เหลือไปเป็นเชลย แต่ผู้บัญชาการทหารองครักษ์ปล่อยคนยากจนของแผ่นดินไว้บางส่วน เพื่อทำงานในสวนองุ่นและทำไร่ไถนา

ชาวเคลเดียทุบเสาทองสัมฤทธิ์ที่อยู่ในพระวิหารของพระยาห์เวห์ รื้อฐานติดล้อและอ่างทะเลทองสัมฤทธิ์ ซึ่งอยู่ในพระวิหารของพระยาห์เวห์ นำทองสัมฤทธิ์ไปกรุงบาบิโลน เขายังนำอ่างใส่เถ้า ทัพพี กรรไกรตัดไม้ตะเกียง ซามและภาชนะทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดที่ใช้ในพิธีกรรมไปด้วย ผู้บัญชาการทหารองครักษ์ชนที่เฝ้ากำแพง อ่างใส่เลือดประพรม และทุกสิ่งที่ทำด้วยทองคำและเงินไป เสาสองต้น อ่างทะเลและฐานติดล้อ ซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างไว้สำหรับพระวิหารของพระยาห์เวห์นั้นล้วนเป็นทองสัมฤทธิ์ มีน้ำหนักมากจนชั่งไม่ได้ เสาสองต้นนี้เหมือนกัน แต่ละต้นสูงเก้าเมตร หัวเสาเป็นทองสัมฤทธิ์ สูงหนึ่งเมตรครึ่งรอบหัวเสามีลวดลายผลทับทิมประดับ ทั้งหมดทำด้วยทองสัมฤทธิ์

ผู้บัญชาการทหารองครักษ์จับเสไรยาร์ หัวหน้าสมณะ ศาสนายาร์ สมณะผู้ช่วย และสมณะผู้
เฝ้าประตูพระวิหารอีกสามองค์ไปเป็นเชลย เขายังจับนายทหารคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้บัญชาการ
กองทหาร รวมทั้งเลขานุการแม่ทัพ ซึ่งรับผิดชอบการเกณฑ์ทหาร และคนสำคัญอีกหกสิบคน
ที่ยังอยู่ในเมือง เนบูกาเดเนซาร์ผู้บัญชาการทหารองครักษ์ นำคนเหล่านี้ไปเฝ้ากษัตริย์แห่งบา
บิโลนที่เมืองริบลาค์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงสั่งให้ประหารชีวิตคนเหล่านี้ที่เมืองริบลาค์ใน
ดินแดนคามาท์ ชาวยูดาห์จึงถูกกวาดต้อนจากแผ่นดินของตนไปเป็นเชลย
กษัตริย์เนบูกาเดเนซาร์แห่งบาบิโลนทรงแต่งตั้งเกดาลิยาห์ บุตรของอาคิคัม บุตรของซาฟาน
เป็นผู้ว่าราชการ ให้ปกครองประชาชนที่ยังเหลืออยู่ในอาณาจักรยูดาห์ เมื่อนายทหารและ
ทหารที่ยังอยู่ในแผ่นดินรู้ว่ากษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงแต่งตั้งเกดาลิยาห์เป็นผู้ว่าราชการ ก็ไป
พบเขาที่เมืองมิสปาห์ คนเหล่านี้คืออิชมาเอล บุตรของเนธานียาห์ โยคานัน บุตรของคาเร
อาห์ เสรายาร์ บุตรของทันหุเมท ชาวเมืองเนโทพาห์ ยาอาซันยาห์ บุตรของชาวมาอาคาห์
พร้อมกับทหารของตน เกดาลิยาห์สาบานกับคนเหล่านี้และทหารของเขาว่า “อย่ากลัว
เจ้าหน้าที่ชาวเคลเดียเลย จงอยู่ต่อไปในแผ่นดินและรับใช้กษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วท่านจะ
อยู่อย่างมีความสุข”

เดือนที่เจ็ดของปีนั้น อิชมาเอล บุตรของเนธานียาห์ บุตรของเอลีชามา ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ พา
พวกสิบคนไปที่เมืองมิสปาห์ ลอบฆ่าเกดาลิยาห์ ชาวยูดาห์และชาวเคลเดียที่อยู่กับเขาที่นั่น
ประชาชนทุกคน ทั้งที่มั่งมีและยากจน พร้อมกับบรรดาทหารหลบหนีไปอียิปต์เพราะกลัวชาว
เคลเดีย”

ถัดมาอีกห้าปีคือในปี 582 ก.ค.ศ. เนื่องจากเจ้านายในราชวงศ์ของกษัตริย์ดาวิดไม่พอใจที่
เกดาลิยาห์เป็นข้าหลวงของบาบิโลน จึงได้ยกพวกมาฆ่าเกดาลิยาห์เสีย **บาบิโลนจึงยกทัพมา
ปราบปรามอีกครั้งหนึ่ง และจับผู้คนที่เหลือไปเป็นเชลยที่บาบิโลนเป็นครั้งที่ 3**

ตอนจบของหนังสือพงศกษัตริย์เล่าเรื่องกษัตริย์เยโฮยาคินแห่งยูดาห์ที่ถูกกวาดต้อนไปเป็น
เชลยก่อนหน้านั้นว่า

“ปีที่สามสิบเจ็ด หลังจากทีกษัตริย์เยโฮยาคินแห่งยูดาห์ ทรงถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย เอวิล-
เมโรดัคทรงเป็นกษัตริย์ปกครองกรุงบาบิโลน วันที่สี่สิบเจ็ด เดือนสิบสอง ปีนั้น กษัตริย์เอวิล-
เมโรดัคทรงพระกรุณาปล่อยกษัตริย์เยโฮยาคินแห่งยูดาห์ออกจากที่คุมขัง กษัตริย์เอวิล-เม
โรดัคมีพระกรุณาต่อพระองค์ ทรงยกย่องให้กษัตริย์เยโฮยาคินมีเกียรติกว่ากษัตริย์อื่นๆ ที่เป็น
เชลยอยู่กับพระองค์ที่กรุงบาบิโลน กษัตริย์เยโฮยาคินทรงถอดชุดนักโทษ ร่วมโต๊ะเสวยพระ

กระยาหารกับกษัตริย์เอวิล-เมโรดัค พระองค์ทรงรับสิ่งต่างๆ ตามความจำเป็นจากกษัตริย์แห่งบาบิโลนทุกวันจนสิ้นพระชนม์”

2. เยเรมีย์เป็นใคร?

จากหนังสือของเยเรมีย์เอง เราทราบว่าประกาศกเยเรมีย์มาจากตระกูลสมณะ คาดว่าท่านคงเกิดในราวปี 646 ก.ค.ศ. (ประมาณ 100 ปี หลังประกาศกอิสยาห์) เราพอที่จะรู้จักชีวิตและเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตของท่านมากกว่าประกาศกท่านอื่นๆ เพราะเป็นท่านเองที่ได้เขียนบันทึกไว้

จากหนังสือของเยเรมีย์เองนั้น ระบุว่าท่านเป็นบุตรของฮิลคียาห์ อาศัยอยู่ที่หมู่บ้านอานาโทในแผ่นดินของเผ่าเบนยามิน (ยรม 1:1) อานาโทตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของกรุงเยรูซาเล็ม ประมาณ 3 ก.ม. อานาโทเป็นหนึ่งในสี่เมืองที่เผ่าเบนยามินยกให้เป็นที่อยู่อาศัยของวงศ์พันธุ์ **สมณะอาโรน** เมืองทั้งสี่ประกอบด้วย อานาโท อัลโมน กิเบโอนและเกบา (ยชว 21:17-18) สมณะที่อานาโทนี้ สืบเชื้อสายมาจากเอลี สมณะคนสุดท้ายของสายนี้ที่ปรนนิบัติพระเจ้าที่หีบพันธสัญญา คือ อาบียาธา (1 พกษ 2:26-28)

เยเรมีย์เป็นคนที่มีความรู้ความเข้าใจในธรรมเนียมปฏิบัติอย่างดีมาก อาจเป็นเพราะท่านได้รับการฝึกฝนและเตรียมตัวมาก่อนสำหรับการเป็นสมณะ แม้ท่านจะไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่สมณะในพระวิหารกรุงเยรูซาเล็มเลยก็ตาม นี่จึงเหตุหนึ่งที่ท่านให้ **“ท่านรู้สึกเหมือนถูกเนรเทศอยู่ในบ้านของตัวเอง”**

เยเรมีย์ได้รับพระบัญชาจากพระยาห์เวห์ให้ไปประกาศพระวาจาตั้งแต่ยังหนุ่ม คือ ในปีที่ 13 แห่งรัชสมัยของกษัตริย์โยสิยาห์แห่งยูดาห์ (640-609 ก.ค.ศ.) (ยรม 1:2) ซึ่งตรงกับปี 627 ก.ค.ศ. และมีชีวิตอยู่ตลอดช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยาก ทั้งก่อนและหลังการล่มสลายของอาณาจักรยูดาห์ รวมเป็นเวลาประมาณ 40 ปี เริ่มตั้งแต่ช่วงเวลาที่ที่สุดสมัยกษัตริย์โยสิยาห์ทรงปฏิรูปศาสนา จนถึงปลายปีที่ 11 แห่งรัชสมัยของเศเดคียาห์ (597-587 ก.ค.ศ.) เมื่อกองทัพบาบิโลนบุกเข้าทำลายกรุงเยรูซาเล็มอย่างราบคาบในปี 587 ก.ค.ศ. (ยรม 1:3)

เยเรมีย์บันทึกไว้ว่า พระเจ้าไม่让您แต่งงานและไม่ให้มีบุตร เนื่องจากสถานการณ์ของยูดาห์อยู่ในขั้นวิกฤตเพราะความเลวร้ายของสังคม (ยรม 16:1-2) เรื่องนี้ถือเป็นเรื่องเลวร้ายสำหรับเยเรมีย์ เพราะการไม่มีครอบครัวเท่ากับว่าจะไม่มีใครดูแลท่านในยามแก่ชราและจะไม่มีใครสืบสกุลด้วย นี่จึงทำให้ **“ท่านรู้สึกเหมือนคนที่ไม่มีความเป็นอยู่อีกต่อไป”** การที่พระเจ้าบอกให้เยเรมีย์อยู่เป็นโสदनั้น ก็เพื่อให้เป็น สัญลักษณ์ของการลงโทษที่พระองค์จะทรงกระทำต่ออาณาจักรยูดาห์ คือ อาณาจักรจะไม่มีความเป็นอยู่อีกต่อไป เหมือนเยเรมีย์ที่ไม่มีลูกสืบต่อตระกูลอีกต่อไป

หนังสือของท่านยังได้บันทึกเหตุการณ์สุดท้ายของท่านไว้ด้วย คือ ท่านต้องละทิ้งบ้านเมือง และอพยพหนีไปยังอียิปต์ หลังจากเกิดอาชญากรรมที่แม่ทัพบาบิโลนแต่งตั้งให้เป็นผู้รักษาการในแผ่นดินยูดาห์ถูกฆ่า โยฮันันได้กวาดต้อนประชาชนที่เหลืออยู่ในยูดาห์หนีโทษทัณฑ์จากกองทัพบาบิโลนรวมทั้งเยเรมีย์ด้วย ไปยังประเทศอียิปต์ด้วย (ยรม 43:6-7) แต่ขณะอยู่ที่นั่น เยเรมีย์ก็ยังได้ประกอบภารกิจสุดท้ายของท่าน คือ ได้ตักเตือนให้ชาวยูดาห์เลิกนับถือพระอื่น เช่น เจ้าแม่แห่งสวรรค์ เพราะจะถูกพระยาห์เวห์ติดตามมาลงโทษอีก แต่พวกเขาก็มิได้เชื่อฟังท่าน (ยรม 44)

ที่สุด เชื่อว่า เยเรมีย์คงถึงแก่กรรมภาพในประเทศอียิปต์นั่นเอง แต่เราไม่สามารถทราบได้ว่าเมื่อไร ตำนานเล่าว่าท่านถูกหินขว้างจนตาย จึงนับว่าตายอย่างมรณสักขี

3. การเรียกและพันธกิจการเป็นประกาศของเยเรมีย์

เยเรมีย์ได้รับเรียกจากพระเจ้าให้มาเป็นประกาศในปี 627 ก.ค.ศ. (ยรม 1:2) **“พระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับชีวิตของท่านตั้งแต่ท่านยังไม่ได้อยู่ในครรภ์มารดา”** พระองค์ทรงกำหนดเลือกและแต่งตั้งท่านให้เป็นผู้ประกาศพระวาจาแก่นานาชาติ “ก่อนที่เราปั้นท่านในครรภ์มารดา เราก็รู้จักท่านแล้ว ก่อนที่ท่านจะเกิด เราก็แยกท่านไว้เป็นของเราแล้ว เราแต่งตั้งท่านให้เป็นผู้ประกาศสำหรับนานาชาติ” (ยรม 1:5) ที่จริงในตอนแรกเยเรมีย์พยายามบ่ายเบี่ยงโดยอ้างว่าตนเองยังเป็นเด็กและพูดไม่เป็น “ข้าพเจ้าพูดว่า ข้าแต่พระยาเวห์ องค์พระผู้เป็นเจ้า จะเป็นไปได้ได้อย่างไร พระองค์ทรงเห็นแล้วว่าข้าพเจ้ายังพูดไม่เป็น ข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก” (ยรม 1:6) แต่พระเจ้าไม่ทรงยอมให้เยเรมีย์แก้ตัว ทรงบัญชาอย่างไร เยเรมีย์ต้องพูดอย่างนั้น ทรงสั่งไม่ให้กลัว ทรงสัญญาว่าจะอยู่กับท่านและจะช่วยกู้ท่าน เราไม่ทราบแน่ชัดว่าในตอนพระเจ้าทรงเรียกเยเรมีย์นี้ท่านอายุเท่าไร แต่นักพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ก็เห็นพ้องกันว่า ตอนนั้นท่านคงมีอายุไม่น่าถึง 20 ปี

พระดำรัสของพระเจ้าที่ตรัสแก่เยเรมีย์เมื่อครั้งที่พระองค์ทรงเรียกท่านนั้น บ่งบอกถึงการสถาปนาท่านให้เป็นผู้ประกาศและภารกิจที่ตามมาของท่านด้วย “แล้วพระยาห์เวห์ทรงยื่นพระหัตถ์มาสัมผัสปากของข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “ดูซิ เราใส่ถ้อยคำของเราในปากของท่านแล้ว ดูซิ วันนี้เราตั้งท่านเหนือนานาชาติและเหนืออาณาจักรต่างๆ เพื่อถอนรากและทำให้พังทลายเพื่อทำลายและรื้อลง เพื่อจะได้ก่อสร้างและปลูกขึ้นใหม่” (ยรม 1:9-10) **แต่เยเรมีย์ก็เป็นเหมือนโมเสส** กล่าวคือ ท่านรู้สึกว่าคุณเองไม่เหมาะสมสำหรับภารกิจเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดูเหมือนว่าความเป็นหนุ่มของท่านจะเป็นอุปสรรคในการประกาศพระวาจาแห่งความโศกเศร้าแก่ผู้ฟังที่เป็นศัตรู เพราะการเทศน์สอนเช่นนี้ของท่านคงไม่อาจเป็นที่ยอมรับจากผู้ที่ได้รับผลกระทบได้

เยเรมีย์แตกต่างจากโฮเซยาที่ต้องเป็นทุกข์ใจอันเนื่องมาจากความอับอาย เพราะภรรยาของท่านมีชู้ แต่เยเรมีย์ไม่ได้แต่งงาน เพื่อเป็นสัญลักษณ์ถึงความเป็นหมั้นของแผ่นดินภายใต้การพิพากษาลงโทษของพระเจ้า (ยรม 16:1-13)

แล้วเยเรมีย์ก็ต้องเป็นทุกข์อย่างมากจากพันธกิจที่ท่านได้รับนี่จริงๆ ท่านได้รับการขู่ล่าทัพและคุกคามเอาชีวิต เพื่อนพี่น้องที่บ้านเกิดเมืองนอนของท่านก็ตั้งตัวเป็นศัตรูกับท่าน (ยรม 11:21-23; 12:6) บรรดาเพื่อนสมณะและประกาศกเท็จก็โจมตีท่านด้วยข้อกล่าวหาที่ว่าท่านกล่าว **“มรสุวาท”** เพราะท่านได้ทำนายถึงการทำลายพระวิหาร (ยรม 26:1-6) อันที่จริง **ประกาศกมีคำ** ได้เคยทำนายในลักษณะเดียวกันนี้มาแล้วในสมัยของกษัตริย์เฮเซคียาห์และท่านก็ไม่ได้รับอันตรายอะไร แต่ในกรณีของเยเรมีย์ดูเหมือนว่าประชาชนโกรธแค้นและหาทางประหารชีวิตท่าน แต่เป็นอาหิคัมที่ได้ช่วยเหลือนั่นไว้ (ยรม 26:24) ท่านถูกตีและถูกจับใส่คาน (stocks) โดยสมณะปาซเซอร์ (ยรม 20:1-6) และถูกปล่อยให้ตายในที่ซึ่งน้ำโดยบรรดาเจ้านายของยูดาห์ (ยรม 36:6-13) ที่ร้ายที่สุดคือความโกรธแค้นของกษัตริย์เยโฮยาคิม (ยรม 36:1-26) แต่ทั้งเยเรมีย์และบารุคก็สามารถหลบหนีจากความโกรธแค้นของกษัตริย์ได้ เพราะพระเจ้าทรงปกป้องท่านไว้ (ยรม 36:26) ยิ่งกว่านั้นบรรดาประกาศกเท็จทั้งหลาย แทนที่จะสนับสนุนสารของเยเรมีย์ แต่พวกเขากลับต่อต้าน พวกเขาเทศน์สอนเกี่ยวกับสันติสุขและความปลอดภัยแทนที่จะเป็นการพิพากษา พวกเขาไม่กล้าประณามความผิดของเพื่อนร่วมชาติของพวกเขา “แต่เราเห็นบรรดาประกาศกที่กรุงเยรูซาเล็มทำสิ่งน่ารังเกียจยิ่งกว่านั้น เขาเล่นชู้ กล่าวมุสาซ้ำซาก สนับสนุนผู้กระทำความชั่ว จึงไม่มีผู้ใดกลับใจละทิ้งความชั่วของตน” (ยรม 23:14) พวกเขาอ้างว่ารู้จักพระวาจาของพระเจ้า แต่คำกล่าวอ้างของพวกเขาปราศจากแก่นสาร “เราไม่ได้ส่งประกาศกเหล่านี้ไป แต่เขาทั้งหลายวิ่งไปเอง เราไม่ได้บอกเขา แต่เขาก็ยังประกาศพระวาจา ถ้าเขาทั้งหลายเคยยืนอยู่ในที่ประชุมปรึกษาของเรา เขาคงจะได้ประกาศถ้อยคำของเราแก่ประชากร ทำให้ประชากรกลับใจละทิ้งความประพฤติชั่วของตน และเลิกทำกิจการชั่ว” (ยรม 23:21-22)

ถึงตรงนี้ เราคงเห็นความแตกต่างระหว่างประกาศกแท้และเท็จได้อย่างชัดเจน ในความขัดแย้งของเยเรมีย์กับฮานันยาห์ (ยรม 28:1-17) ในฐานะเป็นประกาศกแห่งนานาชาติและยูดาห์ (ยรม 1:10) เยเรมีย์ประกาศว่าบรรดาอาณาจักรที่อยู่รอบข้าง (เอโดม โมอับ อัมโมน ไทระ ไซดอน) ควรยอมสยบต่อเนบูคัดเนสซาร์ และโดยไม่คำนึงว่าประกาศกคนอื่นจะแนะนำอย่างไร เพื่อทำเป็นสัญลักษณ์ถึงการยอมสยบอันนี้ เยเรมีย์ได้ใส่แอกไม้ไว้ที่คอของท่าน แต่โดยการอ้างการดลใจจากพระเจ้า ฮานันยาห์ได้ประกาศว่าการอพยพในถิ่นเนรเทศจะจบสิ้นลงในไม่ช้าและบรรดาเชลยรวมทั้งเยโฮยาคิม จะกลับมาภายใน 2 ปี (ยรม 28:2-5) จากนั้น ท่านได้หักแอกไม้ของเยเรมีย์ (ยรม

28:10-11) อย่างไรก็ตาม ในตอนท้าย เยเรมีย์ก็ได้ประกาศถึงชะตากรรมของฮานันยาห์ และในปี
นั้นเอง ฮานันยาห์ก็ตาย (ยรม 28:16-17)

4. ความโดดเด่นของเยเรมีย์

จากข้อมูลเกี่ยวกับอัตชีวประวัติและชีวประวัติที่เราพบในหนังสือของประกาศกเยเรมีย์ เราพอ
มองเห็นคุณลักษณะที่โดดเด่น 5 ประการของประกาศกเยเรมีย์ได้ ดังนี้

1) **มีความซื่อสัตย์และวางใจในพระเจ้า** โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเรื่องความสัมพันธ์กับ
พระเจ้า เยเรมีย์ไม่เหมือนบรรดาประกาศกเท็จ ท่านพยายามต่อสู้กับพระเจ้าเพื่อให้แน่ใจว่า
ท่านเข้าใจพระวาจาของพระองค์ในแต่ละสถานการณ์อย่างถูกต้อง ความตรงไปตรงมาอันนี้สา
มาถนำไปสู่การต้อติงหรือแม้แต่การกล่าวขู่สรวทต่อพระเจ้า “ข้าพเจ้าไม่เคยนั่งเพื่อความสนุก ร่วม
หมู่กับคนชอบเยาะเย้ยผู้อื่น ข้าพเจ้านั่งอยู่คนเดียวเพราะพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือข้าพเจ้า
เพราะพระองค์ทรงบันดาลให้ข้าพเจ้าโกรธมาก แล้วทำไมความทุกข์ทรมานของข้าพเจ้าจึงไม่รู้จักจบ
ทำไมบาดแผลของข้าพเจ้าจึงรักษาไม่หาย ไม่ยอมหาย สำหรับข้าพเจ้า พระองค์ทรงเป็นเหมือนลำ
ธารที่ทำให้ผิดหวัง เพราะน้ำไม่แน่นอน” (ยรม 15:17-18) และอีกครั้งหนึ่ง “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระ
องค์ทรงล่อลวงข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ยอมให้ถูกล่อลวง พระองค์ทรงพลังเหนือข้าพเจ้า และทรงมีชัย
ชนะ ข้าพเจ้าเป็นที่น่าหัวเราะวันยังค่ำ ทุกคนเยาะเย้ยข้าพเจ้า” (ยรม 20:7)

เยเรมีย์ยอมรับว่า บางครั้งภารกิจของท่านเต็มไปด้วยความขมขื่น ท่านรู้สึกเหมือนตกอยู่ใน
กับดัก ท่านไม่สามารถหลบหนีจากเสียงเรียกของพระเจ้าและพระวจนะที่เผาไหม้ในตัวท่าน เมื่อท่าน
เทศน์สอน พระเจ้าได้ทำให้ท่านเป็นที่น่าหัวเราะ แต่แม้ว่าจะมีปัญหาและความกลัวมากมาย ท่านก็
ยังซื่อสัตย์และวางใจในพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าเองเป็นผู้ให้หลักประกันแก่ท่าน “พระยาห์เวห์จึง
ตรัสว่า “ถ้าท่านกลับใจ เราจะให้ท่านกลับมา และท่านจะยืนอยู่ต่อหน้าเรา ถ้าท่านรู้จักแยกสิ่ง
ประเสริฐจากสิ่งไร้ค่า ท่านจะเป็นเหมือนปากของเรา เขาทั้งหลายจะกลับมาหาท่าน แต่ท่านต้องไม่
กลับไปหาเขา เราจะทำให้ท่านเป็นเหมือนกำแพงทองสัมฤทธิ์ที่มั่นคงสำหรับประชากรนี้ เขาทั้งหลาย
จะต่อสู้กับท่าน แต่จะไม่ชนะท่าน เพราะเราอยู่กับท่าน เพื่อช่วยท่านให้รอดพ้นและปลดปล่อยท่าน
— พระยาห์เวห์ตรัส” (ยรม 15:19-20)

2) **มีความกล้าที่จะทำตามความเชื่อของตน** แม้ว่าเยเรมีย์จะประสบกับความทุกข์
ยากลำบาก ตกอยู่ในเงื้อมมือของศัตรู ถูกคุกคามจากเพื่อนพี่น้อง กษัตริย์ เจ้านาย บรรดาสมณะ
และประกาศกเท็จทั้งหลาย แต่นั่นก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคขัดขวางท่านไม่ให้อำนาจพระวาจาของพระ

เจ้าต่อไป ท่านรู้สิ่งที่ท่านต้องทำและท่านก็ได้ทำ อาจจะไม่ใช่อะไรที่มีความสุขเสมอไป แต่ก็อย่าง
ซื่อสัตย์และกล้าหาญเสมอ

3) **แสดงความเกลียดชังความประทุษร้ายที่ไม่ดีทางศีลธรรมอย่างรุนแรง** เยเรมีย์
โกรธแค้นต่อการนับถือรูปปฏิมา (ยรม 2-5) ความอยุติธรรมในสังคม (ยรม 5:26-29) และการ
ประกาศพระวาจาจอมปลอม (ยรม 5:30-31) สิ่งเหล่านี้เป็นตัวอย่างของความขุ่นแค้นที่ชอบธรรม
ของท่าน ท่านเรียกร้องให้มีการพิพากษาอย่างไม่ผ่อนผัน จนบางครั้ง คำภาวนาของท่านกลายเป็น
การอ้อนวอนพระเจ้าให้แก้แค้นศัตรู “ความชั่วเป็นการตอบแทนความดีหรือ เขากำลังขุดหลุมไว้ดัก
ข้าพเจ้า โปรดทรงระลึกว่าข้าพเจ้าเคยยื่นเฉพะพระพักตร์ เพื่อทูลขอความดีให้เขา เพื่อหันพระพิโรธ
ของพระองค์ไปจากเขา ดังนั้น โปรดทรงบันดาลให้บรรดาบุตรของเขาต้องขาดแคลนอาหาร ต้องถูก
ฆ่าด้วยดาบ ให้บรรดาภรรยาต้องสูญเสียบุตรและเป็นม่าย บรรดาสามีต้องตายด้วยโรคระบาด
บรรดาชายหนุ่มต้องถูกฆ่าด้วยดาบในสงคราม” (ยรม 18:20-21) ที่เยเรมีย์ให้ความสนใจเรื่องบาป
อย่างจริงจังนี้ เป็นเพราะท่านยึดถือเรื่องความเที่ยงธรรมของพระเจ้าอย่างจริงจัง นั่นเอง

4) **มีความรู้สึกไวต่อความทุกข์ยากลำบากของประชาชนและมีเมตตา** แต่บทบาท
ของเยเรมีย์ในฐานะเป็นประกาศกผู้ซึ่งประกาศสิ่งที่ไม่น่าพึงประสงค์ของคนในสมัยของท่าน ทำให้
ท่านต้องแสดงออกในสิ่งที่ขัดกับความรักของท่านที่มีต่อประชาชนและแผ่นดินของท่าน การเห็น
ความดีดั่งไม่ยอมกลับเนื้อกลับตัว และความใจเย็นเฉยของเพื่อนร่วมชาติต่อการพิพากษาของพระ
เจ้าที่กำลังจะมาถึง ทำให้ท่านปวดร้าวใจมาก “ตาของเราจะหลั่งน้ำตาทั้งคืนทั้งวันโดยไม่หยุด
เพราะบุตรหญิงพรหมจารีของประชากรของเราได้รับภัยพิบัติยิ่งใหญ่ เป็นบาดแผลสาหัสไม่มีทาง
รักษาให้หายได้” (ยรม 14:17) แม้ว่าท่านเป็นคนที่จริงจังกับชีวิต แต่ท่านไม่ใช่คนผิดปกติ ท่านมี
ความสุขที่ได้ใกล้ชิดพระเจ้าและเพื่อนพ้องที่ซื่อสัตย์ของท่าน อย่างเช่น บารุค สมณะเศฟันยาห์ที่ดู
เหมือนจะตอบสนองต่อสารของท่าน (ยรม 29:29) อาหิคัมที่ได้ปกป้องท่าน (ยรม 26:24) ชั้นที่ชาว
เอธิโอเปียที่กล้าช่วยเหลือท่านจากที่ขังน้ำ (ยรม 38:7-13) และเศเดคียาห์เองที่ดูเหมือนว่าจะยอมรับ
ท่านอย่างลับๆ ทั้งหมดนี้ชี้ให้เห็นว่า เยเรมีย์ยังมีมิตรภาพที่อบอุ่น แม้ว่าท่านจะเคร่งครัดและจริงจัง
อย่างมากในการประกาศพระวาจา

5) **มีความหวังในอนาคต ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนความยิ่งใหญ่และความซื่อสัตย์ของ
พระเจ้า** เหมือนที่ได้ประกาศการพิพากษาลงโทษอย่างไม่ผ่อนผัน เยเรมีย์พยายามนำความหวังมาสู่
แผ่นดิน หลังจากที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วโดยการพิพากษาอย่างจริงจัง ในการเผชิญหน้ากับ
ความหายนะ ท่านแสดงความไว้วางใจของท่านโดยการซื้อที่นาที่ตำบลอานาโธท เพื่อพิสูจน์ให้เห็น

ถึงความหวังของท่านที่ว่า พระเจ้าจะปลดปล่อยประชากรของพระองค์ให้กลับมายังถิ่นฐานบ้านเกิด เมืองนอนของตนอีกครั้งหนึ่ง (ยรม 32:1-44)

5. โครงสร้างและเนื้อหา

โครงสร้าง: หนังสือประกาศกเยเรมีย์มี 52 บท แบ่งเป็น 6 ภาค ดังนี้

หัวเรื่อง (ยรม 1:1-3)

- I) การประกาศพระวาจาจากล่าวโชนาอาณาจักรยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็ม (บทที่ 1:4-25:14)
- II) การประกาศพระวาจาจากล่าวโชนานานาชาติ: นิมิตเกี่ยวกับถ้วยพระพิโรธ (บทที่ 25:15-38)
- III) การประกาศพระวาจาเรื่องความสุขในอนาคต (บทที่ 26-35)
- IV) ความทุกข์ทรมานของประกาศกเยเรมีย์ (บทที่ 36-45)
- V) การประกาศพระวาจาจากล่าวโชนานานาชาติ (บทที่ 46-51)
- VI) ภาคผนวก : กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายและกษัตริย์เยโฮยาคินได้รับอภัยโทษ (บทที่ 52)

เนื้อหาโดยย่อของหนังสือ:

หัวเรื่อง (ยรม 1:1-3)

- + เริ่มต้นด้วยการบอกว่า หนังสือเล่มนี้เป็นถ้อยคำของเยเรมีย์ บุตรของฮิลคียาห์ ซึ่งเป็นสมณะคนหนึ่งอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านอานาโธท ในเผ่าเบนยามิน
- + ระบุต่อไปว่า พระยาห์เวห์ได้ทรงตรัสแก่เยเรมีย์ เริ่มตั้งแต่ในสมัยกษัตริย์โยสิยาห์แห่งอาณาจักรยูดาห์และเรื่อยไปจนสมัยกษัตริย์เศเดคียาห์ เมื่อชาวกรุงเยรูซาเล็มถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่บาบิโลน

- 1) การประกาศพระวาจาจากล่าวโชนาอาณาจักรยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็ม (บทที่ 1-25)

บทที่ 1-6 ในสมัยกษัตริย์โยสิยาห์

- 1 = พระเจ้าทรงเรียกเยเรมีย์ให้เป็นประกาศก (1:4-5) + การมอบภารกิจ (1:9, 17) + สัญญาว่าจะอยู่กับท่าน (1:19)
- 2 = การเทศน์สอนครั้งแรกของเยเรมีย์แก่ชาวเยรูซาเล็ม โดยเล่าประวัติศาสตร์แห่งความรอดที่มีพระยาห์เวห์เป็นผู้ช่วย แต่อิสราเอลก็ไม่เชื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์ หันไปกราบไหว้พระเท็จเทียม (อ่าน 2:5-8)

- 3 = ชาวยูดาห์เล่นซู้และไม่เชื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์เหมือนกับที่ชาวอิสราเอลในอาณาจักรเหนือได้ทำ แม้จะได้รับคำเตือนแล้วก็ไม่ฟัง + เยเรมีย์เรียกร้องชาวยูดาห์ให้กลับใจ (ข้อ 14-15)
- 4 = ทำนายถึงหายนะที่จะมาจากทางทิศเหนือ (อ่าน 4:5-6)
- 5 = พระยาห์เวห์สั่งเยเรมีย์ให้ไปประกาศว่า เหตุผลของการถูกโจมตีเพราะพวกเขาไม่เชื่อสัตย์เคารพบูชาพระเท็จเทียม สาบานเท็จ ไม่ปฏิบัติตามคำสอน และไม่ยอมกลับใจ (5:1-3 และ 6-9) + บาปของยูดาห์ก็ติดกันพระพรจากพระยาห์เวห์ (อ่าน 5:23-25)
- 6 = คำพยากรณ์ต่อไปเรื่องการถูกโจมตี (6:1-4)

บทที่ 7-20 ในสมัยกษัตริย์เยโฮยาคิม

- 7 = ยูดาห์ทำบาปผิดมากมายและทำให้พระวิหารเป็นเหมือนถ้ำโจร (อ่าน 7:1-11) + บาปผิดของยูดาห์ (7:18-20) + ความดื้อดึงไม่ยอมกลับใจของชาวยูดาห์ (7:24-26) + การนับถือรูปเคารพ (7:30-31)
- 8 = ความดีร้ายของอิสราเอลที่ไม่ยอมกลับใจ (8:4-6) + แม้แต่บรรดาสมณะก็ยังมีบิดเบือนธรรมบัญญัติ + พระยาห์เวห์จะทรงทำลายพวกเขาเหมือนทำลายผลองุ่นจากเถาองุ่น (8:13)
- 9 = ความผิดของยูดาห์ + การเข้าสู่หนัดไม่ได้เป็นหลักประกันว่าเขาจะไม่ต้องถูกลงโทษ (9:24-25)
- 10 = ประชาชนบูชารูปเคารพ (10:1-5) + พระเจ้าแห่งทรงยิ่งใหญ่ ไม่เหมือนใคร (10:6-7)
- 11 = พระเจ้าทรงลงโทษประชากรที่ไม่เชื่อสัตย์ต่อพันธสัญญา
- 12 = ปัญหาเรื่องความรุ่งเรืองของคนชั่ว
- 13 = ความหมายของเรื่องผ้าคาดสะเอวคือ ผ้าคาดสะเอวอยู่ติดบนเอวของมนุษย์ฉันใด พงศ์พันธุ์อิสราเอลและยูดาห์จะต้องติดอยู่กับพระเจ้าฉันนั้น (อ่าน 13:1-11) + ความหมายของเรื่องไหเหล้าองุ่นคือ พระยาห์เวห์จะทำให้ทุกคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินเต็มไปด้วยความมึนเมาและต่อสู้กันเองเหมือนไหเหล้ากระทบกัน (13:12-14) + ยูดาห์จะถูกจับเป็นเชลย + พระเจ้าทรงคาดโทษกษัตริย์เยโฮยาคิม
- 14 = ความแห้งแล้งครั้งใหญ่
- 15 = ความน่ากลัวของสงคราม + พระยาห์เวห์ทรงย้ำภารกิจของเยเรมีย์
- 16 = ชีวิตของเยเรมีย์เป็นเครื่องหมายสำหรับประชากร ทั้งการไม่มีภรรยา ไม่มีบุตรชายหญิง + คำพยากรณ์ถึงศัตรูที่จะมาจู่โจม
- 17 = คารวักที่มีมลทินของยูดาห์ + สุภาชิตต่างๆ (อ่าน 17:5-11) + การรักษาวันสับบาโตให้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์

- 18 = เยเรมีย์ไปที่บ้านช่างปั้นหม้อ ดูช่างปั้นหม้อจากดินเหนียว ความหมายคือ พระยาห์เวห์จะทำ เช่นเดียวกันนี้กับยูดาห์ (อ่าน 18:1-12) + แผนปองร้ายเยเรมีย์ (อ่าน 18:18)
- 19 = บทเรียนจากไหแตก: พระยาห์เวห์สั่งให้เยเรมีย์ไปซื้อไหมา แล้วทุบให้แตกต่อหน้าประชากร ของพระยาห์เวห์ เพื่อสัญลักษณ์ว่าพระยาห์เวห์จะทำให้ประชากรและชาวเมืองแตกเหมือน ไหนแตกจนไม่สามารถซ่อมแซมได้อีก (19:10)
- 20 = เยเรมีย์ตัดพ้อพระยาห์เวห์ว่าทรงล่อลวงท่าน เหตุเพราะการเทศน์สอนของท่านไม่ได้รับการ ตอบรับอย่างดีจากประชากร แต่กลับได้รับความอับอาย การชุบชิบนิทาและการเยาะเย้ย แทน (อ่าน 20:7-8)

บทที่ 21-24 หลังสมัยกษัตริย์เยโฮยาคิม=กษัตริย์เยโฮยาคิน=กษัตริย์เศเดคียาห์

- 21 = **กษัตริย์เศเดคียาห์**ส่งตัวแทนมาพบเยเรมีย์ เพื่อให้ท่านทูลถามพระยาห์เวห์ว่า เมื่อกษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนยกทัพมายูดาห์ พระองค์จะทรงช่วยเหลือประชากรของพระองค์ หรือไม่? + เยเรมีย์ตอบว่า ไม่ พระยาห์เวห์จะมอบกษัตริย์เศเดคียาห์และบรรดาข้าราชการไว้ในมือของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์
- 22 = เยเรมีย์นำพระวาจากพระยาห์เวห์ไปบอกแก่ชาวยูดาห์ว่า อาณาจักรของเขาจะถูกทำลาย เหตุเพราะพวกเขาได้ละทิ้งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ และไปนมัสการเทพเจ้าอื่น (22:8) + การกล่าวโทษบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ กษัตริย์เยโฮอาคัส กษัตริย์เยโฮยาคิม กษัตริย์เยโฮยาคิน
- 23 คำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ กษัตริย์ในอนาคต (อ่าน 23:1-6) การกล่าวโทษบรรดาประกาศกเทียม
- 24 = เยเรมีย์นิมิตเห็นผลมะเดื่อเทศสองกระจาด กระจาดหนึ่งยังดีอยู่ อีกกระจาดมีผลสุกเต็มที่แล้วเน่าเสีย ความหมายคือ พระยาห์เวห์จะดูแลชาวยูดาห์ที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย และจะนำกลับมาใหม่ แต่เศเดคียาห์และบรรดาข้าราชการจะถูกลงโทษ (24:1-10)
- 25 = พระเจ้าทรงใช้อาณาจักรบาบิโลนลงโทษยูดาห์ (25:8-11) + แล้วเมื่อเวลามาถึง พระองค์ก็จะลงโทษอาณาจักรบาบิโลนเช่นเดียวกัน (25:12-14)
- 2) การประกาศพระวาจากกล่าวโทษนานาชาติ: นิมิตเกี่ยวกับถ้วยพระพิโรธ (บทที่ 25:15-38)

25 = นิमितเรื่องด้วย: เยเรมีย์นิมิตเห็นพระเจ้าทรงส่งด้วยเหล่าองุ่นบรรจุกความโกรธให้ท่านเพื่อให้อาไปให้ชนชาติต่างๆ ต้ม แล้วจะเกิดการเช่นฆ่ากัน จนทำให้แผ่นดินที่เป็นที่รกร้าง (25:15-18)

3) การประกาศพระวาจาเรื่องความสุขในอนาคต (บทที่ 26-35)

26 = เยเรมีย์ถูกจับกุมและถูกพิจารณาคดีว่าสมควรถูกประหารชีวิต เหตุเพราะได้กล่าวโทษแก่เมืองนี้ (อ่าน 26:7-11)

27 = สัญลักษณ์เรื่องแรก: พระยาห์เวห์สั่งให้เยเรมีย์ทำสายรัดและแอกมาวางไว้บนป่าของท่าน เป็นสัญลักษณ์ว่า ชาวยูดาห์จะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยโดยพวกบาบิโลน

28 = ประกาศกฮานันยาห์ประกาศว่า พระยาห์เวห์จะหักแอกของชาวยูดาห์ภายในเวลาสองปี แล้วทำให้แอกของเยเรมีย์หัก แต่เยเรมีย์ประกาศว่า พระยาห์เวห์จะทำแอกใหม่ที่ทำด้วยเหล็กมาวางไว้แทน และพูดกับฮานันยาห์ว่า พระยาห์เวห์ไม่ได้ส่งท่านมา ท่านจะต้องตายในปีนี้ เพราะท่านได้ชักชวนประชากรให้กบฏต่อพระยาห์เวห์ (อ่าน 28:12-17)

29 = เป็นจดหมายที่เยเรมีย์เขียนจากเยรูซาเล็ม ส่งถึงประชากรยูดาห์ที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่บาบิโลน + ข้อความในจดหมายเตือนให้พวกเขาหวังใจในพระเจ้า เพราะหลังจากนี้ไปเจ็ดสิบปี พระยาห์เวห์จะนำพวกเขากลับมายังแผ่นดินของพวกเขา (อ่าน 29:4-10)

30 = พระยาห์เวห์ตรัสย้ำแก่เยเรมีย์อีกครั้งว่าพระองค์ทรงสัญญาจะคืนความรุ่งเรืองให้แก่อิสราเอลและยูดาห์ โดยจะนำพวกเขากลับจากถิ่นเนรเทศและมาพำนักที่บ้านเมืองใหม่ (30:1-3, 8-9)

31 = พระยาห์เวห์จะทรงเป็นพระเจ้าของทุกเผ่าของอิสราเอล และพวกเขา ประชากรที่รอดชีวิต จะเป็นประชากรของพระองค์ (31:1) พระองค์จะทรงสถาปนายูดาห์ขึ้นใหม่ (31:23-26) กรุงเยรูซาเล็มจะถูกสร้างขึ้นใหม่อย่างโอ้อ่า (31:38-40)

32 = กองทัพบาบิโลนกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่ กษัตริย์เศเดคียาห์ทรงสั่งให้จองจำเยเรมีย์ไว้ในวัง เหตุเพราะเยเรมีย์ไม่ยอมหยุดประกาศพระวาจาว่ายูดาห์จะล่มสลาย และกษัตริย์ก็จะถูกจับไปเป็นเชลย (อ่าน 32:2-5) พระยาห์เวห์สั่งให้เยเรมีย์ซื้อทุ่งนาที่ตำบลอานาโทไว้ เพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่าแผ่นดินยูดาห์จะถูกซื้อขายเช่นเดียวกัน (32:14-15) แต่ที่สุดแล้ว พระยาห์เวห์สัญญาจะนำพวกเขากลับมาใหม่ (32:37-40) และจะมีระบบการปกครองใหม่ในอนาคต (33:14-16)

4) ความทุกข์ทรมานของประกาศกเยเรมีย์ (บทที่ 36-45)

- 36 = พระยาห์เวห์สั่งให้เยเรมีย์บันทึกถ้อยคำของพระองค์ที่ตรัสเกี่ยวกับอิสราเอล ยูดาห์ และนานาชาติ + เยเรมีย์สั่งให้บารุกนำถ้อยคำที่ท่านบันทึกนี้ไปอ่านให้ประชากรฟังในพระวิหาร โดยหวังว่าประชากรจะกลับใจจากความประทุษร้าย เมื่อกษัตริย์เยโฮยาคิมได้ฟังพระวาจา ก็ทรงโกรธและเผาหม้วนหนังสือนั้นเสีย พระยาห์เวห์จึงสั่งให้เยเรมีย์เขียนใหม่และบันทึกคำกล่าวโทษกษัตริย์เยโฮยาคิมด้วย
- 37 = เยเรมีย์ถูกกล่าวหาว่าไปเข้ากับกองทัพชาวเคลเดีย(บาบิโลน) จึงถูกจับ บรรดาข้าราชการชั้นผู้ใหญ่รู้สึกโกรธเยเรมีย์และสั่งให้เขียนและจงจำท่านในคุก (37:11-16)
- 38 = การประกาศว่าเยรูซาเล็มจะถูกทำลาย กษัตริย์และชาวเมืองจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย ทำให้เจ้านายในราชสำนักไม่พอใจเยเรมีย์ โดยจับโยนลงไปในบ่อเก็บน้ำหมายจะให้ท่านตาย (38:2-6) + ชั้นที่ชาวเอธิโอเปียไปเล่าเรื่องให้กษัตริย์เศเศคียาห์ฟัง กษัตริย์จึงสั่งให้ไปนำตัวเยเรมีย์ออกมา + กษัตริย์ทรงแอบมาพบและถามเยเรมีย์ถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น เยเรมีย์แนะนำให้กษัตริย์ยอมจำนนต่อบาบิโลนแล้วจะปลอดภัย บ้านเมืองก็จะไม่ถูกเผา แต่ถ้าไม่ยอม จะเกิดความพินาศย่อยยับ กษัตริย์ขอให้เยเรมีย์เก็บการสนทนาครั้งนี้เป็นความลับ ห้ามเล่าให้ใครฟัง ด้วยเหตุนี้ เมื่อกองทัพบาบิโลนบุกเข้ามายังกรุงเยรูซาเล็ม เยเรมีย์จึงยังถูกคุมขังอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์
- 39 = กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายโดยเนบูคัสเนสซาร์แห่งบาบิโลน กษัตริย์เศเศคียห์หลบหนีในตอนกลางคืน แต่ถูกบาบิโลนจับได้ เนบูคัสเนสซาร์สั่งให้ควักลูกตาของกษัตริย์เศเศคียาห์และพาตัวไปเป็นเชลยที่บาบิโลน (39:4-7) **แล้วกองทัพบาบิโลนก็เผาบ้านเมืองในกรุงเยรูซาเล็ม**
- 40 = เยเรมีย์ยังคงอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม ผู้ปกครองของบาบิโลนชื่นชมเยเรมีย์ที่พยากรณ์ว่าพระยาห์เวห์ทรงมอบยูดาห์ให้แก่บาบิโลน จึงปล่อยและให้อิสระแก่เยเรมีย์
- 41 = ชาวเมืองจำนวนหนึ่งหนีไปอียิปต์ ไม่ยอมเชื่อฟังพระสุรเสียงพระยาห์เวห์ที่ตรัสผ่านเยเรมีย์ให้คงอยู่ในแผ่นดินยูดาห์ต่อไป
- 43 = พระยาห์เวห์ตรัสแก่เยเรมีย์ว่า บาบิโลนจะบุกไปทำลายพวกเขาถึงอียิปต์ (43:12-13)
- 44 = ภารกิจสุดท้ายของเยเรมีย์: ท่านประกาศว่าจะเหลือชาวยูดาห์เพียงจำนวนน้อยที่รอดและได้กลับไปแผ่นดินยูดาห์ ส่วนคนอื่นๆ จะตายหมด เพราะพวกเขาไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ (44:29-30)
- 5) การประกาศพระวาจากกล่าวโทษนานาชาติ (บทที่ 46-51)
- 46 = กล่าวโทษอียิปต์ + บาบิโลนจะโจมตีอียิปต์
- 47 = กล่าวโทษชาวฟีลิสเตีย

48 = กล่าวโทษชาวโมอับ

49 = กล่าวโทษชาวอัมโมน ชาวเอโดม หัวเมืองของซีเรีย ชนอาหรับเผ่าต่างๆ แคว้นเอลาม

50 = กล่าวโทษกรุงบาบิโลน + ประกาศให้ชาวเยรูซาเล็มรู้ว่ากรุงบาบิโลนจะถูกทำลาย + ความหึงผยองของกรุงบาบิโลน + พระยาห์เวห์ช่วยอิสราเอลให้รอดพ้น (อ่าน 50:33-34) + ศัตรูบุกจากทางทิศเหนือ (50:41-42)

51 = พระยาห์เวห์ทรงทำสงครามกับชาวบาบิโลน (50:1-3) + บาบิโลนเป็นเครื่องมือที่พระยาห์เวห์ใช้เพื่อลงโทษชนชาติอื่น (อ่าน 51:20-24) + วาระสุดท้ายของกรุงบาบิโลนใกล้จะมาถึงแล้ว + การคร่ำครวญของอิสราเอล + พระยาห์เวห์ทรงลงโทษรูปเคารพ + เยเรมีย์สั่งให้โยนม้วนหนังสือบันทึกพระวจนะลงในแม่น้ำยูเฟรติส (อ่าน 51:59-64) + ถ้อยคำของเยเรมีย์จบเพียงแค่นี้

6) ภาคผนวก : กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายและกษัตริย์เยโฮยาคินได้รับอภัยโทษ (บทที่ 52)

52 = เล่าเรื่องกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย (52:1-23) + จำนวนผู้ถูกกวาดต้อนเป็นเชลย (52:28-30) + กษัตริย์เยโฮยาคินถูกปล่อยตัว (52:31-34)

6. คำสอนและข้อคิด: สรุป

1) อำนาจยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์ในประวัติศาสตร์

เยเรมีย์ยืนยันอย่างแน่วแน่ว่า เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในยูดาห์ อียิปต์และบาบิโลน ขึ้นอยู่กับ “อำนาจยิ่งใหญ่ของพระเจ้า” มากกว่าที่จะขึ้นอยู่กับนโยบายทางการเมืองของมนุษย์ พุทธอีกอย่างคือ “นโยบายทางการเมืองของมนุษย์สามารถบรรลุผลสำเร็จได้ ก็ต่อเมื่อสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้าเท่านั้น” นี่คือนโยบายที่เยเรมีย์พยายามที่จะทำให้เยโฮนาคิมและเศเดคียาห์เข้าใจ ความสำเร็จของเนบูคัดเนสซาร์ไม่ใช่สืบเนื่องมาจากอำนาจทางการเมืองหรือความเข้มแข็งทางทหารของพระองค์เอง แต่เพราะ “เป็นคำสั่งของพระเจ้า” เนบูคัดเนสซาร์เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพระเจ้า

แต่พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่นี้ ยังสงวนสิทธิ์ในการเปลี่ยนแปลงแผนการของพระองค์ไว้สำหรับพระองค์คนเดียว เยเรมีย์ได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าว่า “บางครั้ง เราประกาศว่าจะถอน หัก และทำลายชนชาติหรืออาณาจักรหนึ่ง แต่ถ้าชนชาติที่เราได้ชูไว้หน้านั้นกลับใจไม่ทำชั่ว เราก็จะเปลี่ยนใจไม่ลงโทษเขาตามที่เราได้เคยตั้งใจจะทำ บางครั้ง เราประกาศว่าจะสร้างและปลุกชนชาติหรืออาณาจักรหนึ่ง แต่ชนชาตินั้นได้ทำสิ่งที่เราเห็นว่าชั่ว ไม่ยอมฟังเสียงของเรา เราก็จะเปลี่ยนใจไม่ทำดี

ที่เราเคยตั้งใจจะทำกับเขา” (ยรม 18:7-10) นี่เป็น “เสรีภาพของพระเจ้า” ในการปฏิบัติต่อ นานาชาติโดยทั่วไป

2) เรื่องบาปของยูดาห์

สิ่งที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดสำหรับเยเรมีย์คือ “บาป” บาปนำมาซึ่งความทุกข์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ กระนั้นก็ดี ความทุกข์นี้นำไปสู่การชดเชยและการปฏิรูปขึ้นใหม่ กล่าวคือ เมื่อมนุษย์ตระหนักถึงความผิดบาป (ยรม 3:13) และความสิ้นหนทางของตนเอง (ยรม 2:22) มนุษย์ก็จะหันไปหาพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดเพียงคนเดียวของมนุษย์ และระลึกถึงพระองค์ (ยรม 16:21; 31:33-34)

ชาวยูดาห์ทำบาป 2 ประการ คือ ละทิ้งพระเจ้าและหันไปนมัสการเทพเจ้าอื่น เยเรมีย์ไม่เชื่อว่าจะมีชาติอื่นใดเหมือนยูดาห์ ที่ละทิ้งพระเจ้าของตนเพื่อไปนมัสการเทพเจ้าอื่น ชนทุกชั้นของชาวยูดาห์ทำบาปนี้

3) เรื่องการลงโทษของพระเจ้า

พระเจ้าจะทำให้ศัตรูมาจากทางทิศเหนือเพื่อทำลายแคว้นยูดาห์ (1:13-16) นั่นคือ ชาวบาบิโลนนั่นเอง พระเจ้าทรงใช้บาบิโลนเป็นเครื่องมือสำหรับลงโทษชาวยูดาห์ การทำลายนี้มีลักษณะตรงข้ามกับการเนรมิตสร้าง (4:23-28) แผ่นดินจะร้างและไร้รูปร่างอีกครั้งหนึ่ง แต่ถึงกระนั้น พระเจ้าก็ไม่ทำลายทุกสิ่งจนหมดสิ้น (4:27) ยังมีความหวังว่าจะมีผู้รอดชีวิตหลงอยู่

4) เรื่องเกี่ยวกับพระวิหาร

ประชาชนเชื่อว่า พระเจ้าไม่มีวันทำลายพระวิหารของพระองค์ได้ เพราะเป็นพระเจ้าเองที่เลือกพระวิหารนี้ไว้เป็นพิเศษ ดังนั้น พวกเขาจะทำอย่างไรก็ได้ตามใจ และถ้ามีเหตุร้ายเกิดขึ้น พวกเขาแค่ไปหลบในพระวิหาร ก็จะไม่ปลอดภัย แต่เยเรมีย์ประกาศว่าพระเจ้าจะทำลายพระวิหาร พระองค์เคยเลือกจริง แต่ตอนนี้จะทรงถอนการเลือกนั้นแล้ว เยเรมีย์ต้องการจะอ้อนวอนและต่อรองขอพระเจ้าไม่ให้ลงโทษเหมือนที่โมเสสเคยทำ (7:16-20) แต่พระเจ้าไม่ฟังคำอ้อนวอนของเยเรมีย์ ยูดาห์จะต้องถูกลงโทษ

5) กิจกรรมที่เป็นสัญลักษณ์

ผ้าปานคาดสะเอว (13:1-11) ยูดาห์ต้องยึดพระเจ้าไว้เหมือนผ้าคาดเอว (= กางเกงชั้นในซึ่งอยู่ติดกับร่างกายมากที่สุด) แต่พวกเขาก็ไม่ได้ทำ พระเจ้าจึงจะทำลายพวกเขาเหมือนกับผ้าคาดสะเอวที่ถูกนำไปฝังดินไว้จนเปื่อยใช้การไม่ได้

ช่างปั้นหม้อ (18:1-17) ช่างปั้นหม้อสามารถทำลายภาชนะใบหนึ่งเพื่อปั้นขึ้นใหม่ได้ฉันใด พระเจ้าก็สามารถทำลายประชากรของพระองค์ที่ละทิ้งพระองค์ แล้วสร้างชาติขึ้นมาใหม่ได้ฉันนั้น

ภาษาชนดินเผาที่แตกแล้ว (19:1-13) พระเจ้าจะทรงทำลายยูดาห์เหมือนกับที่เยเรมีย์ทุบภาษาชนดินเผาจนแตก

มะเดื่อเทศสองกระຈาด (24:1-10) มะเดื่อเทศที่ดีหมายถึงผู้ที่อยู่ในแดนเนรเทศในบาบิโลน เพราะพวกเขาได้รับการพิพากษาตัดสิ้นแล้ว พวกนี้จะมีอนาคตต่อไป แต่มะเดื่อเทศที่เสียแล้ว หมายถึงพวกที่ยังอยู่ในยูดาห์ตอนนี้ เพราะแม้พวกเขาจะรอดไม่ต้องถูกเนรเทศ แต่ก็จะถูกพิพากษาอีกครั้งหนึ่งในอนาคต

แอกไม้ (27:1-22) เยเรมีย์แบกแอกไม้เพื่อแสดงว่า ชาวยูดาห์ควรยอมแพ้แก่ชาวบาบิโลน มิฉะนั้นจะถูกลงโทษและถูกทำลายจนหมดสิ้น ประชาชนต้องไม่เชื่อฟังประกาศกเทียมที่พยากรณ์ว่า ความรอดพ้นจะมาถึง

การซื้อที่นา (32:1-44) ขณะที่กรุงเยรูซาเล็มกำลังถูกศัตรูล้อมอยู่ และเยเรมีย์ถูกจองจำอยู่ในคุก เขาก็ยังซื้อที่นาผืนหนึ่งเพื่อแสดงว่า จะมีการซื้อขายที่ดินกันอีกในแคว้นยูดาห์ นี่เป็นการแสดงให้เห็นอนาคตที่มีความหวังว่าจะเริ่มต้นใหม่

6) **เยเรมีย์ท้อแท้และตัดพ้อต่อพระเจ้า**

ขณะประกอบภารกิจ เยเรมีย์เผชิญกับความทุกข์ยากลำบากมากมาย คำพูดของเขาทำให้เขาต้องเป็นอริกับประชาชนและบรรดาข้าราชการ (26:7-24) แม้ชาวเมืองเดียวกับเขายังคิดจะฆ่าเขา เยเรมีย์จึงต่อว่าและตัดพ้อพระเจ้าว่า คนชั่วกลับรุ่งเรือง ตนเองซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าตลอดมากลับถูกทอดทิ้ง เขาจึงแปลกใจทำไมพระเจ้าตอบสนองความดีของเขาด้วยความเลวร้าย ที่สุดถึงกลับกล่าวโทษพระเจ้าว่าหลอกลวงเขา เขาคิดจะเลิกประกาศพระวาจา แต่ก็เลิกไม่ได้ เพราะลึกๆ แล้วเขายังมีความวางใจในพระเจ้าอยู่ แม้เขาจะท้อแท้ แต่เขาก็ยังเชื่อฟังและรับใช้พระเจ้าต่อไป

7) **เรื่องการกอบกู้**

เยเรมีย์มองเห็นอนาคตเบื้องหน้าของยูดาห์ที่มีผู้ปกครองที่ดี และไม่จำเป็นต้องมีหีบพันธสัญญาอีก (31:5-18) เพราะการประทับอยู่ของพระเจ้าจะทดแทนหีบพันธสัญญานั้น และพระองค์จะริ้วฟื้นพันธสัญญาใหม่ (31:31-34) ทั้งกับยูดาห์และอิสราเอลทั้งหมด อาณาจักรทั้งสองจะเข้ามารวมกันใหม่ พันธสัญญานี้จะดีกว่าพันธสัญญาบนเขาซีนาย และจะไม่ได้เขียนไว้บนแผ่นศิลาอีกต่อไป แต่จะจารึกไว้ในใจของประชากร

//////////////////////////////////// จป //////////////////////////////////////

หนังสือเพลงคร่ำครวญ

1. ผู้เขียน ช่วงเวลาในการเขียน และแบบวรรณกรรม

= **ธรรมเนียมเชื่อ**ว่าประกาศกเยเรมีย์เป็นผู้แต่งหนังสือเพลงคร่ำครวญ มีหลักฐานดังนี้

- พบใน 2 พศด 35:25 ที่บอกว่า ประกาศกเยเรมีย์เขียนข้อความไว้คล้ายเมื่อกษัตริย์ โยสิยาห์สวรรคต
- มีเนื้อหาตรงกับช่วงเวลาที่ยะเรมีย์มีชีวิตอยู่
- ในพระคัมภีร์ฉบับ LXX ก็มีคำนำบอกว่าประกาศกเยเรมีย์เป็นผู้เขียนหนังสือฉบับนี้
- และที่สุด พระคัมภีร์ของคาทอลิกและโปรเตสแตนต์จัดหนังสือเพลงคร่ำครวญนี้ไว้ต่อจากหนังสือประกาศกเยเรมีย์ ราวกับต้องการจะบอกว่าหนังสือเพลงคร่ำครวญเป็นภาคผนวกของเยเรมีย์ จึงเรียกว่าเป็นเพลงคร่ำครวญของเยเรมีย์

= **แต่ก็มีผู้คัดค้านความคิดนี้** โดยให้เหตุผลดังนี้

- ข้อความไว้คล้ายใน 2 พศด 35:25 เป็นการไว้คล้ายต่อกรุงเยรูซาเล็มและอาณาจักรยูดาห์ ไม่ใช่ไว้คล้ายกษัตริย์โยสิยาห์แต่อย่างใด
- สติกาการเขียนและความคิดในเพลงคร่ำครวญต่างจากหนังสือเยเรมีย์อย่างมาก เช่น ยรม 37:17 เยเรมีย์ประกาศว่ากษัตริย์เศเดคียาห์จะถูกชาวบาบิโลนจับเป็นเชลย แต่ใน พศค 4:20 กลับแสดงความรู้สึกสะเทือนใจ ไม่คาดฝันว่าเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้น เป็นต้น

= **สรุปความเป็นไปได้ คือ**

- ไม่น่าจะเป็นเยเรมีย์เขียน
- ส่วนผู้แต่งเพลงคร่ำครวญที่แท้จริงนั้น น่าจะเป็นคนหนึ่งที่อยู่ในเหตุการณ์กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายในปี 587-586 ก.ค.ศ. แต่เราไม่รู้ว่าเป็นใคร และเราไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับชีวิตของเขาด้วย

= **ช่วงเวลาเขียน**

- เชื่อว่าเขียนหลังจากกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายในปี 587-586 ก.ค.ศ.
- แต่น่าจะหลังกรุงแตกได้ไม่นาน

= **แบบของวรรณกรรม**

- มีลักษณะเป็นบทประพันธ์ไว้คล้าย 5 บท แยกจากกัน

- โดย 4 บทแรกเขียนในแบบ “กลบทอักษร” (acrostic/alphabetical poems) คือ แต่ละข้อจะเริ่มด้วยพยัญชนะภาษาฮีบรูเรียกกันตามลำดับ (เริ่มด้วย อาเลฟ จบด้วย เตา รวมทั้งหมดมี 22 พยัญชนะ)
- ส่วนบทที่ 5 จะใช้ตัวเลขแทน รวม 22 ตัวเลข หรือ 22 บาท (2 บรรทัดรวมเป็น 1 บาท)

2. การใช้หนังสือเล่มนี้

- ชาวยิวอ่านหนังสือฉบับนี้ในศาลาธรรมในวันที่ 9 เดือนที่ 5 (กรกฎาคม-สิงหาคม) เมื่อมีการประกอบพิธีระลึกถึงการที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ทรงทำลายพระวิหารที่เยรูซาเล็ม เมื่อปี 587-586 ก.ค.ศ. และการที่จักรพรรดิทิตัสทรงทำลายพระวิหารในปี ค.ศ.70 ด้วย
- หนังสือฉบับนี้ถูกจัดอยู่ในหมวด “ข้อเขียน” ของชาวยิว และเป็นฉบับหนึ่งในห้าฉบับที่ใช้อ่านในวันฉลองใหญ่ๆ 5 วันของชาวยิว คือ
 - หนังสือเพลงซาโลมอน – อ่านในวันฉลองปัสกา
 - หนังสือนางรูธ – อ่านในวันฉลองเปเนเตกอสเต (วันที่ 50 หลังปัสกา-ขอบคุณพระเจ้า สำหรับพืชผลแรก-อาจเรียกว่าฉลองฤดูการเก็บเกี่ยว)
 - หนังสือเพลงคร่ำครวญ – อ่านในวันระลึกถึงการทำลายพระวิหารกรุงเยรูซาเล็ม คือ ในวันที่ 9 เดือนที่ 5 (Ab)
 - หนังสือปัญญาจารย์ – อ่านในวันฉลองเทศกาลอยู่เพเลิง (เหมือนฉลองวันชาติ-เริ่ม เทศกาลแห่งความยินดีที่พระเจ้ายังปกป้องคุ้มครองอยู่)
 - หนังสือเอสเธอร์ – อ่านในวันฉลองปูริม (ระลึกถึงเหตุการณ์การช่วยอิสราเอลให้รอดพ้น ตามที่บันทึกในหนังสือเอสเธอร์)

3. โครงสร้างและเนื้อหาโดยสรุป

= ประกอบด้วยเพลงคร่ำครวญ 5 บท

บท 1 = ผู้เขียนพรรณนาถึงสภาพน่าสมเพชของกรุงเยรูซาเล็ม ศิโยน ซึ่งเป็นเสมือน “หญิงคนหนึ่ง” ในข้อ 9 และ 11 ที่กล่าวร้องทุกข์ตามข้อ 12-16 จากนั้นก็ตามด้วยคำภาวนาในข้อ 18 และในขณะเดียวกัน ก็เป็นการสารภาพความผิด เป็นการแสดงความหวัง และเป็น การสาปแช่งศัตรูด้วย

- = ต้นฉบับภาษากรีกเพิ่มคำนำว่า “เมื่ออิสราเอลถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยและกรุงเยรูซาเล็มกลายเป็นที่รกร้าง ประกาศเยเรมีย์นั่งลงรำไห้ เขากล่าวเพลงคร่ำครวญเหล่านี้ว่า”
- บท 2 =** ข้อ 1-12 บรรยายถึงชะตากรรมของบรรดาภักษัตริย์ สมณะ ประกาศ ผู้ชรา และเด็กๆ แล้วจึงพูดกับศิโยนในข้อ 13-17 โดยเตือนเธอให้ระลึกว่าบรรดาประกาศกเพียมาได้กล่าวมุสาอย่างไรบ้าง และในข้อ 18-22 ยังเตือนเธอให้คร่ำครวญถึงชะตากรรมของเธอเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
- บท 3 =** เป็นคำอ้อนวอนส่วนตัวที่ขยายเป็นคำอ้อนวอนของส่วนรวม
- = เล่าถึงความทุกข์ต่างๆ ที่ตัวเองต้องประสบอันเนื่องจากการลงโทษของพระเจ้า เช่น พระเจ้าทรงสร้างรั้วซึ่งข้าพเจ้าไว้ นำความขมขื่นมาให้ ให้อยู่ในที่มืด ไม่ฟังคำอธิษฐาน ตีตรวนหนักล้ามข้าพเจ้าไว้ วางก้อนหินสกัดกั้นข้าพเจ้า ฯลฯ (**อ่าน 1-10**)
- = ข้อ 55-66 เป็นการเรียกขานพระนามพระยาเวห์ เพื่อวิงวอนขอความช่วยเหลือ
- บท 4 =** ทองคำและเพชรพลอยศักดิ์สิทธิ์เป็นสัญลักษณ์หมายถึงผู้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม
- = ข้อ 1-2 ลูกหลานของศิโยนเป็นเหมือนทองคำและเพชรพลอย ที่เวลานี้กระจัดกระจายไปและตกอยู่ในความยากลำบาก
- = ข้อ 11-13 เหตุเพราะพระยาห์เวห์ทรงพระพิโรธ เนื่องจากพวกเขาได้ทำบาปผิด
- = ข้อ 22 แต่เวลาแห่งการลงโทษสิ้นสุดแล้ว ธิดาแห่งศิโยนจะได้เป็นอิสระ แต่ธิดาแห่งเอโดม(ศัตรู) จะได้รับโทษแทน
- บท 5 =** เพลงคร่ำครวญบทนี้ ในต้นฉบับภาษาละตินมีชื่อว่า “คำอธิษฐานภาวนา(ของประกาศก)เยเรมีย์”
- = เนื้อหาเป็นการพูดถึงความผิดบาปของบรรพบุรุษ ส่งผลให้ทุกคนต้องร้องผิดชอบด้วยการรับทุกข์ทรมานและความยากลำบากต่างๆ
- = ข้อ 20-22 วิงวอนขอพระยาห์เวห์ให้ทรงอภัย และกลับมาหาพวกเขาใหม่ อย่าทิ้งพวกเขาไป (**อ่าน**)

4. คำสอนและข้อคิด: สรุป

- = **ความทุกข์ที่เกิดขึ้นทั้งทางร่างกายและทางจิตใจ**
- ความทุกข์ทางร่างกาย คือ ประชาชนทั่วไปประสบความอดอยาก ก็นดารอาหาร ถูกกดขี่ข่มเหง สังคมแตกสลาย

- ความทุกข์ทางจิตใจคือการประกอบภารกิจหยุดชะงัก เพราะพระวิหารถูกเยรูซาเล็มถูกทำลาย ประกาศก็รอกการดลใจจากพระเจ้า แต่ก็ยังไม่ได้รับ ไม่มีใครมาร่วมพิธีกรรมวันฉลองตามที่กำหนดไว้ แสดงว่า ไม่มีผู้ใดศรัทธาในพระเจ้าแล้ว ประชาชนสงสัยว่าพระเจ้ายังทรงรักประชากรของพระองค์อยู่หรือ? ทำไมส่งความทุกข์มาให้? พระองค์กลายเป็นศัตรูกับประชากรของพระองค์แล้วหรือ?
- = **สมควรแล้วที่พระเจ้าจะลงโทษ**
 - เพราะการทำบาปผิดของประชากร แม้พระเจ้าจะทรงส่งประกาศมาเตือนซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่พวกเขาก็ไม่สนใจ ไม่ยอมกลับใจ
 - แต่มีข้อสงสัยว่า ทำไมต้องได้รับโทษหนักขนาดนี้?
- = **ยังมีความหวังอยู่**
 - เพราะความรักของพระเจ้าต่อประชากรไม่เคยหยุด (3:22)
 - พระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งประชากรของพระองค์ตลอดไป (3:31)
 - พระองค์อาจนำสิ่งใหม่ๆ มาให้ (3:22-23)
 - ประชาชนจึงควรมั่นคงในพระเจ้าและมีความหวังในพระองค์เสมอ (3:24)

หนังสือบารุค

หนังสือบารุคอยู่ในกลุ่มหนังสือ “สารบบที่สอง” และไม่พบในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ฉบับภาษากรีก (LXX) จัดเรียงหนังสือบารุคไว้หลังประกาศกเยเรมีย์ ส่วนฉบับละติน Vulgata จัดเรียงไว้หลังหนังสือเพลงคร่ำครวญ

1. ผู้เขียนและช่วงเวลาในการเขียน

- จากหลักฐานใน 1:1-14 ระบุว่า บารุคเป็นเลขานุการของประกาศกเยเรมีย์ และเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ขณะอยู่ที่กรุงบาบิโลน หลังจากที่ชาวยิวถูกจับไปเป็นเชลยที่นั่น และได้ส่งหนังสือเล่มนี้มาถึงชาวยิวที่กรุงเยรูซาเล็มสำหรับอ่านในการประชุมประกอบพิธีกรรม
- ผลงานชิ้นนี้น่าจะเขียนขึ้นราวกลางศตวรรษแรก ก่อน ค.ศ. อย่างแน่นอน

2. โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ แบ่งเป็น 4 ตอน

ตอนที่ 1 คำอธิษฐานภาวนา (1:1-3:8) ประกอบด้วย

- สถานการณ์หรือเหตุการณ์: บารุคอยู่กับชาวยิวที่กรุงบาบิโลน บารุคเขียนและอ่านข้อความในหนังสือนี้ต่อหน้ากษัตริย์เยโคนียาห์ (เยโฮยาคิน) บรรดาเจ้านายข้าราชการ และประชาชนทั้งหลายที่มาชุมนุมกันที่ริมฝั่งแม่น้ำบาบิโลน เมื่อได้ฟังถ้อยคำแล้ว ทุกคนก็ร้องให้ จำศีลอดอาหารและอธิษฐานภาวนาต่อพระเจ้า ยังมี การรวบรวมเงินส่งไปเยรูซาเล็มเพื่อให้อัดหางของถวายเป็นถวายบูชาและอธิษฐานภาวนาเพื่อชดเชยบาป เพื่อกษัตริย์ของบาบิโลน และเพื่อพวกตน เพราะได้ทำบาปผิดต่อพระเจ้า สุดท้ายมีการจัดส่งม้วนหนังสือนี้ไปเยรูซาเล็ม เพื่อใช้อ่านเวลา มาชุมนุมกันในพระวิหาร (อ่านข้อ 3-14)
- คำอธิษฐานภาวนาของผู้ถูกเนรเทศ ประกอบด้วย การสารภาพบาป บารุคเขียนคำสารภาพว่าที่ชาวยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มต้องได้รับความอับอายโดยมาอยู่ในแดนเนรเทศนี้ เพราะได้ทำบาปผิดต่อพระเจ้า ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียง และไม่ปฏิบัติตามพระบัญญัติ (อ่าน 1:15:21) อีกส่วนเป็นคำอธิษฐานภาวนาเพื่อขอพระเจ้าทรง ระวังพระพิโรธ เพราะตอนนี้เหลืออยู่น้อยแล้ว ขอพระองค์ช่วยให้เป็นอิสระ เพื่อคนทั้งหลายจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า (อ่าน 2:13-18; 3:1-8)

ตอนที่ 2 ปรีชาญาณเป็นพระพรที่พระเจ้าประทานแก่อิสราเอล (3:9-4:4)

- พระเจ้าประทานปรีชาญาณให้แก่ชาวอิสราเอลในการเรียนรู้จักพระเจ้าและธรรมบัญญัติของพระองค์ รู้ว่าอะไรควร ไม่ควร อะไรดี อะไรชั่ว แต่อิสราเอลเลือกหนทางละทิ้งพระเจ้า จึงต้องมาอยู่ในแดนเนรเทศเช่นนี้ (อ่าน 3:9-13; 24-31; 37-38; 4:4)

ตอนที่ 3 คำเตือนใจกรุงเยรูซาเล็มให้มีความหวัง (4:5-5:9)

- ทางเดียวที่ประชากรควรทำในตอนนี้เป็นมีความหวังในพระเจ้า เพราะพระเจ้าไม่ได้ต้องการลงโทษให้สูญสิ้นไปทั้งหมด แต่ลงโทษเพื่อให้เกิดใจ จึงยังมีผู้ที่เหลืออยู่ พวกนี้ควรมีความหวังต่อไป (อ่าน 4:5-8; 21-23; 30)
- ส่วนเมืองที่ทำลายกรุงเยรูซาเล็ม ก็จะได้รับโทษเช่นเดียวกัน พระเจ้าจะทำลายพวกเขา เหมือนกับที่พวกเขาได้ทำลายประชากรของพระองค์ (อ่าน 4:31-35)
- ดังนั้น ประชากรทั้งหลายของพระเจ้าจงมั่นคงในความหวัง พระเจ้าจะทรงช่วยท่านให้เป็นอิสระให้อีกไม่ช้าแล้ว (อ่าน 5:1-5)

ตอนที่ 4 จดหมายของประกาศกเยเรมีย์ (6:1-72)

- เยเรมีย์ส่งจดหมายถึงชาวอิสราเอลที่อยู่ในบาบิโลน เพื่อแจ้งให้เขาารู้ถึงพระบัญชาของพระเจ้า
- เนื้อหา มีดังนี้ (1) พูดถึงการถูกกวาดต้อนมาเป็นเชลยนี้ เป็นเพราะอิสราเอลได้ทำบาปผิดต่อพระเจ้า จึงต้องอยู่ที่แดนเนรเทศนี้มานานเจ็ดชั่วอายุคน แล้วพระเจ้าถึงจะนำพวกเขากลับอย่างปลอดภัย (อ่าน 6:1-2) (2) เป็นคำเตือนชาวอิสราเอลระหว่างอยู่แดนเนรเทศนี้ว่า ห้ามเลียนแบบคนต่างชาติในการกราบไหว้ นับถือรูปเทพเจ้าต่างๆ ที่มีอยู่มากมาย เพราะรูปปั้นต่างๆ เหล่านี้มนุษย์ทำขึ้น ไม่ใช่พระเจ้าแต่อย่างใด พระเจ้าเที่ยงแท้ที่พวกเขาต้องกราบไหว้บูชา มีเพียงพระยาห์เวห์เท่านั้น (อ่าน ข้อ 3-14; 69-72)

3. คำสอนและข้อคิด: สรุปรูป

- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับชุมชนชาวยิวที่อยู่นอกแผ่นดินปาเลสไตน์ (Diaspora) ว่าเขามีวิธีการอย่างไรในการรักษาความเชื่อทางศาสนาของพวกเขาไว้ได้ ได้แก่ การยังคงรักษาสัมพันธ์กับกรุงเยรูซาเล็ม การอธิษฐานภาวนา ความเลื่อมใสต่อธรรมบัญญัติ ความกระหายอยากได้รับรางวัลตอบแทนจากพระเจ้า และความหวังในพระเมสสิยาห์
- หนังสือบารุคยังเป็นพยานแสดงให้เห็นว่า ชาวยิวมีความเคารพนับถืออย่างมั่นคงต่อประกาศกเยเรมีย์ โดยเอาหนังสือเล่มนี้ที่เขียนโดยบารุค เลขานุการของเยเรมีย์ มาเรียงต่อไว้จากหนังสือของประกาศกเยเรมีย์ และแน่นอนว่า ในเวลาต่อมาชาวยิวก็ให้ความสำคัญต่อบารุคด้วย

////////////////////////////////////// จบ //